

Интервю на Адриан "Maldoror" Лазаровски с Blackie Lawless от W.A.S.P.

Интервюто, което ще прочетете по-долу, е любопитно поради няколко причини. Първо, подготвих въпросите си в последния момент, защото бях уведомен, че ще имам интервю с господин Lawless малко преди да потегля за залата. Второ, интервюто на няколко пъти бе прекъсвано от турмениджъра, при което Blackie неизменно го отпращаше с недвусмислен знак с ръка. И трето... мисля, че по време на въпросния разговор успях да зърна "истинския" Blackie Lawless - онзи поет, бунтар и уникален творец, чиято болезнена искреност често въздейства шокиращо, ала никога не ни оставя безразлични. Дано и вие да успеете да го зърнете.

Metal Katehizis: Здравей, Blackie, за мен е голяма чест да разговаряме на четири очи преди шоуто ти довечера... Вече си бил три пъти в нашата страна - как ти се струват българите като публика?

Blackie: Ще ти кажа самата истина, обаче може и да не ми повярваш. Тази вечер по време на концерта смятам да се обърна към публиката и да разкажа на хората колко съм трогнат от начина, по който ме посрещат всеки път тук. Но особено първия път. Били сме навсякъде по света, свирили сме пред всякаква аудитория, на "Monsters Of Rock", пред 180 хиляди души... ала никъде, никъде досега не сме виждали такава публика като вашата на първия си концерт тук, в тази зала, преди 5 години. Стените на шибаната зала се тресяха и цялото място сякаш беше оживяло! Нито преди, нито след това сме ставали свидетели на нещо подобно. Не мисли, че ти го казвам, само защото сме тук - не, човече, аз съм абсолютно искрен! И дори нямам обяснение за това. Навсякъде по света има бесни фенове на W.A.S.P. Ала по някаква причина, незнайно защо, продължавам да помня онзи концерт в София отпреди 5 години и да сравнявам всички други с него.

Новият ви албум излезе съвсем наскоро. Как го оценяваш на фона на обширната ви дискография?

Когато завърша някой албум, обикновено ми трябва около година-две, за да се поотдалеча от него и да го погледна трезво и обективно. Вероятно ти можеш да отговориш на този въпрос далеч по-добре от мен. Защото аз самият в момента не знам отговора. Виж, ако ме попиташ след година-

две, вероятно ще мога да ти кажа как го виждам в истинския му облик, а не в представата си за него. Същото се отнася и за "Dominator" - не бях го слушал от януари тази година!

И какво си каза?

Останах страшно доволен. Неочаквано доволен. Не бях слушал материала от цели три години и слухът ми беше свеж и необременен от излишни спомени. Надявам се да мога да ти кажа същото и за "Babylon" след година-две, ха-ха!

В този ред на мисли какво смяташ за темата на първия ни разговор - "The Neon God"? Доколкото си спомням, тогава не ми отговори, но вече са минали цели 5 години от излизането му...

"The Neon God" беше много, много амбициозен проект. Може би прекалено амбициозен. И сега си мисля, че крайният резултат навярно би бил в пъти по-добър, ако го бяхме реализирали не като двоен, а като единичен албум. Обаче историята стана твърде сложна. И - не мога да не се въздържа да не ти го кажа - като текстописец си мислех, че историята е невероятно силна. И все още го мисля. В музикално отношение обаче тази изключителна история не можа да намери адекватно изражение. Разду се прекалено много. И ако можех да се върна назад във времето, щях да взема най-доброто от музикална гледна точка и да го слея в един стегнат и изчистен от всякакви ненужности диск. Обаче такава е съдбата на твореца - непрекъснато да се учиш и, надявам се, да се усъвършенстваш.

Като заговори за тези неща, не мога да не те попитам кое е най-важното нещо, което научи през пребогатата си откъм преживявания и спомени кариера?

О, да ти кажа честно, не знам. Ако има нещо, в което да съм твърдо убеден и което да ме ръководи като мой принцип, това е: винаги прави албуми, които да отразяват истинското ти аз в този конкретен момент. С други думи, бъди искрен и верен на себе си. Не прави албуми, изградени върху крехкия фундамент на онова, което си мислил преди 5 години примерно... защото вече си различен човек. Когато поискахме да направим "The Headless Children", EMI не искаха да запишем албума! След като чуа демо версиите, те категорично отсякоха: "Това не звучи като W.A.S.P! Не звучи и като онова, което се харчи в момента на пазара. Не това е албумът, който ще запишете!" На което аз отговорих: "Но аз искам да запишем точно този албум! Защото точно това съм аз в настоящия момент!" Беше голям зор, докато склонят да го направим така, както искахме. През цялото време на спряха да опяват колко струвала цялата продукция и как албумът щял да бъде пълен провал... Млъкнаха едва когато видяха, че "The Headless Children" се продава зверски добре. И е най-търсеният ни албум до този момент. Но ако тогава се бях поддал на натиска да променим албума... ако бях захвърлил себе си в търсене на лесния успех... сега двамата с теб нямаше да водим този разговор. Защото "The Headless Children" не само промени мен като човек, не само промени всички нас като група, но и промени начина, по който светът гледаше на нас. Светът около нас бе започнал да се разпада и аз усетих това, почувствах го с цялото си същество и го вплетох в тази плоча. Та може би това е най-важното нещо, което научих през всичките тези години - бъди верен на себе си и искрен с хората. Това е единственият начин да останеш творец.

Точно така, и си мисля, че именно затова хората откликват така на твоето творчество и на твоите концерти... защото винаги си честен и понякога болезнено откровен с тях.

Прав си, понеже това дали някой харесва музиката ми, или не, е по-скоро въпрос на вкус. Докато честността... веднага усещаш, когато някой те лъже или не е докрай откровен с теб. Същевременно това да си искрен е най-трудното нещо на света. Опитваме се да бъдем откровени със себе си и не винаги успяваме. Има толкова много неща, които се боим да признаем дори пред самите себе си. Има толкова много неща, които не смеем да изразим. И дори когато се опитваме да бъдем искрени, често се залъгваме. Понякога изниква и друг проблем - ако записите на даден албум се проточат твърде дълго, към края на сесиите ти вече не си същият човек, който е замислил въпросния албум. Ето защо, когато искам да се концентрирам над създаването на музика или текстове, аз отивам на някое място, където няма да бъда разсейван и смущаван от нищо. Където мога да остана насаме със себе си. Хората ме питат: "Какво слушаш, когато искаш да потърсиш вдъхновение?" Отговорът ми е: "Нищо". Не искам да слушам нечие чуждо творчество, просто искам да остана насаме със себе си. Да откроя онова, което изпитвам в момента. Да надзърна в истинското си аз. Това беше голям проблем в началото на кариерата ни, когато написахме първите си три албума. Графикът ни беше ужасяващ - запис-турне, запис-турне, запис-турне... Мисля, че това, за което ти говоря, се усеща доста ясно в "Inside The Electric Circus" - тази канска умора и свръхнапрежение... Отиваш в студиото, ще записваш нов материал, а... просто нямаш какво да кажеш. Ето защо съм ужасно разочарован от

този албум. Поради тази причина поисках да изчакаме две години, преди да пристъпим към работата по "The Headless Children". Човек трябва непрекъснато да преоткрива себе си, понеже постоянно се променя.

W.A.S.P. при четвъртото си гостуване в България - 17.11.2009 г.

Тези твои наблюдения ме карат да се замисля за почти свръхестествената ти дарба за боравене със словото и думите... защото текстовете ти често са истинска поезия. Как би коментирал това?

Благодаря ти за хубавите думи. Може би се получава така, защото съм откровен. Защото не се боя да разголвам душата, сърцето и чувствата си. И го правя със страст. Иначе съм съвсем обикновен човек - харесвам същата храна, същата музика и същите филми като всички останали. Обаче гледам нещо по телевизията и хоп! - хрумва ми идея, ставам и я записвам. Повечето хора едва ли биха реагирали по същия начин. Взимам нещо, което ми е направило впечатление, което ме е накарало да се замисля, и го обличам в музика. И това е единствената разлика между мен и останалите. Те се вълнуват от същите неща като мен, ала аз не оставям впечатлението да увехне и отшуми, а го превръщам в нещо, което после да мога да споделя с хората.

За разлика от тях обаче ти имаш таланта да го изразиш по начин, по който едва ли някой друг на тази земя може...

Ако трябва да съм честен с теб, не знам доколко това се дължи на талант и доколко - на практиката. На труда и самодисциплината. Знаеш ли, в гимназията имах един учител по английски език и литература, който оказа огромно влияние върху живота ми. Мисля, че всеки човек има десетина души в живота си, без които просто не би бил същият, които са го превърнали в това, което е. Та когато казах на този свой учител, че искам да стана музикант, той ми отвърна: "Щом искаш да станеш музикант, трябва да ти кажа нещо - добиеш ли популярност, ще се наложи да говориш пред много, ама наистина много хора. И без значение колко талантлив музикант си, от жизненоважно значение за теб ще бъде и умението да говориш. Ето защо ще трябва да се научиш да боравиш перфектно с езика." Така, с негова помощ, започнах постепенно да овладявам изкуството да си служа с думите. Осъзнах, че думите са като цветовете - художникът използва цветовете, за да създава картини, а поетът - думи, за да рисува своите стихове. А разликата между правилната и погрешната дума е като разликата между dragon ("дракон") и dragonfly ("водно конче"). Сам виждаш колко сходно звучат... Но колко са различни всъщност! Осъзнах и че ако наистина искам да се науча да рисувам с думи, ще трябва да изуча езика в цялото му многообразие. Да овладее всички нюанси в думите и значенията, които те носят.

Извинявай, че те прекъсвам, но как сме с времето? Все пак ти предстои саундчек...

Не се тревожи за това. Спомням си как, когато бях малък, всички в класа имахме цветни моливи. Аз обаче не бях от богато семейство, ето защо имах скромен комплект от осем молива. Докато някои от съучениците ми притежаваха комплект от шейсет и четири молива, плюс специални острилки и какво ли още не! Аз обаче осъзнах, че няма значение с колко молива всъщност разполагаш... ако не знаеш какво да правиш с тях. Обаче знаеш ли как да си служиш с тях... дори да имаш само осем, всички останали с шейсет и четирите си молива ще ти дишат прахта! Това е най-безценният урок, който съм получавал в училище... и не само в училище... защото за всеки, който малко или много е свързан със словото, думите са всичко.

Точно така, и докато те слушам сега, си мисля, че определено си постигнал абсолютен перфекционизъм по отношение на работата с думите...

О, мисля, че това, което наричаш "перфекционизъм", е тясно свързано с нещо друго и далеч по-мощно. Вчера между прочем си мислех точно за същото нещо. Виж сега, Америка е много различна в сравнение с останалия свят. Съзнавам, че мнозина от другите държави възприемат Америка като агресивна, арогантна и безскрупулна страна, ала рядко си дават сметка за нещо друго - че всички американци са родени на място, което предлага невероятни възможности. Нашите предци са осъзнавали, че сме благословени с тези невероятни възможности. И поради тази причина ние не само сме били насърчавани да постигаме големи неща, но и всички са очаквали от нас да постигаме големи неща. Да се представяме не просто добре, а отлично. И повечето американци изобщо не го осъзнават, понеже всички около тях са възпитани и отгледани в същия дух. Едва когато започнеш да опознаваш другите части на света, виждаш, че там положението не е точно такава. Затова мисля, че не става въпрос за арогантност, а за закономерното следствие от онова, за което са ни програмирали от съвсем малки - разполагате с необятни възможности и гледайте да направите всичко възможно, за да ги реализирате. И аз лично съм благодарен за това. Сещам се как веднъж си говорихме с Pete Townsend на тази тема и му казах: "Виж, Pete, ти направи така, че отстрани всичко да изглежда много лесно!" А той само се засмя и ми отвърна: "Е, ти сам знаеш, че никак не е лесно! Защото също като мен си работил здраво над всяка шибана нота, която изтръгваш от инструмента си!" Да, уверявам те, че понякога трябва да бачкаш над себе си три пъти повече от съперниците си, за да постигнеш онзи резултат, за който си мечтал. Така че талантът, за който си говорихме преди малко, е само онази искра, от която лумва огънят. Всичко останало е работа, работа и още работа... Затова си мисля, че е доста трудно да си американец. Защото всички очакват от теб да бъдеш най-добър. Напрежението обаче е огромно и поради тази причина понякога цялата тази креативна енергия се насочва в погрешната посока, но това е друга тема.

Тема, която си разработил в "Babylon", не съм ли прав?

О, да, определено.

Как точно се роди идеята за този албум?

Всичко започна с една важна среща на високо ниво отпреди година в Брюксел, която гледах по телевизията. На нея политиките говореха за единно световно правителство, за единна световна валута... и най-страшното - че до 2017-а на всички европейци ще им бъдат имплантирани микрочипове. И аз си казах: "Та това е досущ като в Библията! Онези пасажи за Антихриста и числото 666, с което ще те бележат и без което няма да можеш нито да купуваш, нито да продаваш!" Запитах се и дали този човек изобщо осъзнава какви ги говори? Поразових се из Библията и останах поразен колко точно бяха описани тези неща там! Напомни ми и за онова, което бях написал преди 20 години в песента "The Headless Children" - "Four horsemen sit high up in the saddle and waiting, and ride the bloody trail of no return..." Дали сега сме по-близо до Апокалипсиса в сравнение с тогава? Не знам. Но знам нещо друго - че хората трябва да се отнасят критично, отговорно и дори с недоверие към политиките. И не бива да забравят, че всеки избор на политик влече след себе си своите последствия. И че всеки глас има значение. Нашите предци са дали живота си за нас, за да можем ние днес да разполагаме с всички тези възможности. И ние сме длъжни да отдадем своята почит и уважение на предците си, като използваме гласа си според ценностната си система и онова, което считаме за правилно. Аз например никога не бих гласувал за човек, който ми заявява, че до 2017 година ще ми сложи микрочип.

Но каква е гаранцията, че политическият му опонент няма да направи същото?

Никаква, следователно трябва да потърсим някой, който не би го направил. За съжаление не ти давам много добър пример, понеже точно това, за което спомена, се наблюдава в момента в Америка. Навярно знаеш, че бях голям противник на Джордж Буш младши и не вярвах, че може да има нещо по-лошо от Джордж Буш младши. Е, Барак Обама стана президент и доказа, че може да

стане още по-лошо. Тук се сблъскваме и с един друг проблем - много често всеки следващ политик се сдобива с още по-голяма власт от предишния. Даден политик се сдобива с дадена власт и наследникът му не се отказва от нея. Не, дори и да му е опонент, той не я връща на хората, които са го избрали с тази надежда, а се опитва да я увеличи още повече. В същото време съм обнадежден от онова, което се случва в Америка, понеже хората вече са започнали да осъзнават всички тези неща, за които си говорим с теб, излизат на улиците и се борят за правата си. Назрява истинска революция. Никога не съм виждал нещо подобно - дори и по време на войната във Виетнам. Само преди няколко седмици пред Белия дом имаше огромна демонстрация - сто хиляди души се бяха събрали, за да изразят протеста си към новото управление. Вероятно не са го показали по европейските телевизии, понеже европейските медии са настроени много про-Обама и го поддържат във всяко едно отношение... Обаче хубавото е, че тези демонстрации не се случват само във Вашингтон, ами и във всеки друг голям град... А Обама е президент едва от осем месеца! И няма друг американски президент, който толкова бързо да е изгубил доверието на хората! Американците бяха до такава степен разочаровани от Буш, че когато Обама се кандидатира за президент и започна да говори сладки приказки, повечето му повярваха и му дадоха шанс да изпълни на практика обещанията си. Обаче се оказа, че дори ужасното управление на Буш може да бъде задминато. Обама е комунист и се опитва да превърне Америка в социалистическа държава! А на мен, както и на много други хора, това въобще не ни харесва! Постепенно хората осъзнават колко опасен е всъщност този човек за бъдещето на страната. За щастие американската система е така направена, че е доста трудно да се промени. Законите ни не могат да бъдат сменени току-така. Обама например искаше да промени Конституцията, понеже само така може да постигне нещата, към които се стреми, ала това никога няма да се случи. Конституцията е по-голяма от всеки президент. Това обаче не го спира да се стреми към все повече и по-голяма власт, която да отнеме от народа, а според мен всички свободни и демократични хора трябва да се пазим, много да се пазим именно от такива политици... Защото те всъщност ни убеждават да направим една голяма крачка по хлъзгавия път, който води към тиранията и диктатурата.

Blackie Lawless на пресконференцията преди участието на W.A.S.P. на "Lovech Party Fest", м. май 2008 г.

В тази връзка оптимист ли си за бъдещето на света?

По принцип съм оптимист. Вярвам в човека, вярвам в силата на човешкия дух. Вярвам, че повечето хора вътрешно в себе си са добри. И поради тези причини си мисля, че каквото и да се случи, колкото и лошо да е то, в същото време ще се случи и нещо добро. Нещо хубаво. Което означава, че има надежда за света. Не вярвам и не мисля, че на човек му е предначертано да разруши света. Вероятно това до голяма степен се дължи на моята вяра, ала не смятам, че това ми убеждение се дължи само на религията ми. Историята също ни дава такива примери и ни показва, че

от време на време минаваме през по-тъмни периоди, по-мрачни цикли, когато желанието за саморазрушение сякаш надделява. Когато се опитваме да заличим с лека ръка всичко, което сме постигнали. Обаче съм убеден и че - каквото и да разправят някои, - човечеството се учи от грешките си. И се надявам, че светлата страна на човешката природа ще надделее.

Да се върнем към музиката. Кой е най-продаваният албум на W.A.S.P.?

Повечето хора си мислят, че е "The Crimson Idol", ала в интерес на истината "The Headless Children" продължава да го води, макар и с малко.

В предишния ни разговор ми каза, че си направил "The Crimson Idol", защото феновете непрекъснато са те засипвали с въпроса "Как да стана музикант?" И понеже понякога най-гениалните идеи ни връхлитат най-неочаквано, се чудя дали си спомняш кога и как точно те осени тази идея?

Много хубав въпрос. Всъщност си спомням много добре. Бях в един ресторант в Лондон, а годината беше 1986-а, по време на турнето на "Inside The Electric Circus". Изведнъж, като гръм от ясно небе, бях осенен от образа на това хлапе - Джонатан Стийл - което е готово на всичко, за да постигне своята мечта. После ми трябваша няколко години, докато тази идея узрее и придобие онзи завършен облик, който ти и феновете познават като албума "The Crimson Idol".

Като се започнахме за миналото, имаш ли някаква представа какво прави Chris Holmes?

Не знам нищичко за него. Вече не живея в Ел Ей, понеже продадох къщата си в Малибу и се преместих далеч от глъчката на големия град. И да ти кажа честно, почти не слизам в града... Живея в доста уединен район северно от Лос Анджелис и сякаш съм в някаква изоставена фабрика. В същото време си имам всички удобства плюс студио и репетиционна. Може да се каже, че живея като отшелник, ха-ха!

Виждаш ли някаква разлика между сегашното си аз и онзи Blackie отпреди два десетина години?

Вече не съм такъв егоцентрик както тогава. Което е хубаво, защото дълбоко вътре в себе си всички егоцентрици всъщност са неуверени и несигурни в себе си хора. И понеже са неуверени в себе си, те се вкопчват в жалкото си его и го издигат на пиедестал. Преболедувал съм тази болест, така че знам прекрасно какво говоря. И аз, също като мнозина други, исках да стана известен, ала преди години осъзнах, че вече не го искам. Искам просто да продължа да правя албуми. За съжаление - и тук е големият парадокс - трябваше да придобия славата, за да разбера, че не я искам. Много пъти отстрани нещата изглеждат съвсем различно. Гледаш някого, който е постигнал нещо, и си казваш: "Как искам и аз да постигна същото!"

Кога горе-долу настъпи тази промяна у теб?

Мисля, че малко преди създаването на "The Headless Children". Човекът, записал този албум, е много по-сходен със сегашното ми аз, в сравнение с човека, записал първите три албума на W.A.S.P. Животът е едно пътешествие и всички трупаме опит и знания по време на пътуването. Всички се учим. И това важи с особена сила за живота на рокмузиканта, понеже според мен когато си на турне, животът тече два пъти по-бързо от обичайното. Един ден, прекаран вкъщи, е равен на два дни от някое натоварено турне. Защото по време на турне получаваш адски много впечатления, концентрирани в адски тесни времеви рамки. Преди седмица например бях в Скандинавия, седмица по-рано - в Германия, седмица по-рано - в Русия, а седмица преди това - в Америка... И това няма да свърши скоро, понеже ще бъдем на турне чак до Коледа следващата година... За една година аз виждам повече неща, отколкото десет души са видели през целия си живот! Няма друга такава професия - дори пилотите на пътническите самолети не могат да се сравняват с нас. А скоро изчислих, че преди две години сме пропътували над два милиарда километра! Никой пилот, дори и да лети от Америка до Европа и обратно всяка седмица, не може да измине това разстояние.

Последен въпрос. Как успяваш да запазиш гласа си в тази превъзходна форма?

Старая се да не го претоварвам. И по време на турне гледам да избягвам твърдия алкохол. По принцип не пия много, но по време на турне дори не близвам концентрат. Много е важно човек да не прекарва много време на открито, когато е студено, защото студеният въздух се отразява доста зле на гласните струни. И е добре да се поемат колкото се може повече течности, защото те действат като смазка на гърлото. Но най-важното е човек да не злоупотребява с гласа си и да не го

претоварва. Гласът е като всеки друг мускул - тренирай го разумно, и ще имаш добри резултати, но ако прекалиш, като нищо ще си докараш някоя контузия, а може и да се осакатиш за цял живот.

Благодаря ти много за отделеното време, Blackie! Успешен концерт довечера!

